

اداره خالصی :

فصله پنجمین بازارى ساعتیله خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμᾶται γρῶσ. 2.

Τὸ σῦμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΜΕ ΠΟΙΘΗ ΤΡΟΠΩΝ

ΕΙΣ τὸ προηγούμενον φύλλον σᾶς ἔκαμα λόγον διὰ τὸ ζήτημα ποῖα τάχα βιβλία πρέπει νὰ διαβάσετε, ἔκτος, βέβαια, ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τὰ σχολεῖα καὶ τὰ προγράμματα σᾶς ἐπιβάλλουσι. Ἐνθυμείσθε δέ, ὅτι, πρὶν ἀκόμη σᾶς εἰπῶ τὴν γνώμην μου, σᾶς ἠρώτησα : ποῖα θὰ ἦσαν τὰ δέκα βιβλία, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπαίρνατε μαζί σας εἰς τὴν ἐξοχὴν ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἤρχισα νὰ λαμβάνω ἀρκετὰς ἀπαντήσεις.

Περὶ αὐτῶν θὰ σᾶς εἰπῶ εἰς μίαν προσεχῆ *Συνομιλίαν* μου.

Σήμερον θὰ διζῶ κάποιο ἄλλο ζήτημα. Ἄς ὑποθέσω, ὅτι ἐμείναμεν σὺμφωνοὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων, ἃς ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔκαμαμεν τὴν βιβλιοθήκην μας καὶ εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ διαβάσωμεν.

— Ἄλλὰ πῶς πρέπει νὰ διαβάζωμεν ; Μὴ θεωρήσετε τὸ ζήτημα αὐτὸ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον.

Πολλὰς φορές μία ἀνάγνωσις κακὴ, δηλαδὴ μία ἀνάγνωσις μὲ κακὸ σύστημα, ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ μᾶς προξενεῖ βλάβην καὶ ζημίαν, ἀφοῦ χάνομεν τὸν καιρὸν μας ἄδικα, δὲν μανθάνομεν τίποτε, νομίζομεν, ὅτι ἐργαζόμεθα, καὶ ὅταν κλείσωμεν τὸ βιβλίον, ἔχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ ἐδιαβάσαμεν, ἐνῶ τὸ ἔχομεν ἀπλῶς ξεφυλλίσαι.

Μὴ νομίζετε, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζεῦρουσι νὰ διαβάσωσι.

Διὰ νὰ διαβάσῃ κανεὶς, δὲν ἀπαιτεῖται μόνον νὰ ζεῦρῃ τὴν γλῶσσαν, ποῦ διαβάσει ; πρέπει νὰ κατέχῃ καὶ τὸ σύστημα τῆς ἀναγνώσεως.

Εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι πολλοὶ δὲν ζεῦρουσι νὰ διαβάσωσι οὔτε μίαν ἡμερῖδα.

Ἐν πρώτοις, νὰ εἰσθε αὐστηροὶ ἀπέναντι τῶν βιβλίων σας.

Παίρνετε ἓνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ζεῦρετε τί γράφει καὶ πῶς τὰ γράφει.

Μὴ φανήτε ἐπεικειῖς. Διαβάσατε μερικὰς σελίδας τοῦ δοκιμαστικῶς καὶ ὅταν ἴδητε, ὅτι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο δὲν εἶναι καλόν, δὲν εἶναι κατάλληλον, μὴ περιμένετε περισσότερο, πετάξτε τὸ μακριά, διότι ἡ ἀνάγνωσις τοῦ θὰ σᾶς καταστρέψῃ τὸ πολυτιμώτερον, ποῦ ἔχετε, δηλαδὴ τὸν καιρὸν, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἐπανακτήσετε.

Αὐτὸ, βέβαια, ποῦ σᾶς συμβουλεύω, εἶναι διὰ τὰ ἀγνωστὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα βλέπετε πρώτην φοράν, διὰ τὰ νέα βιβλία. Ὅταν ὅμως εἰς ἓν ἔργον ἔχουν ὁμιλήσει οἱ αἰῶνες καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπίνη πείρα σᾶς τὸ ὀνομάζει μέγα καὶ σοφόν, τότε μὴ τὸ θέσετε εἰς δοκιμασίαν. Πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅλην σας τὴν ἐκτίμησιν.

Ἄς ὑποθέσωμεν, ἐν τούτοις, ὅτι ἐπήρατε πρὸς ἀνάγνωσιν ἓν βιβλίον τῆς γενικῆς ἐκτιμήσεως ἢ ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον σεῖς θὰ θεωρήσετε κατάλληλον. Πῶς πρέπει νὰ τὸ διαβάσετε ;

Ἐν πρώτοις, δὲν πρέπει νὰ νομίζετε, ὅτι μὲ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν ἐνὸς κεφαλαίου κατορθώνετε νὰ συλλάβετε τὴν ἐννοιάν του ἢ ὅλας τὰς ἐννοίας του. Ἐν βιβλίον, ὅσον σοβαρώτερον καὶ ὑψηλότερον εἶναι, τόσο, βέβαια, εἶναι καὶ δυσκολώτερον εἰς τὴν ἀντίληψιν. Θὰ ἔχη πολυπλόκους ἰδέας, καὶ ἰδέας νέας, αἱ ὁποῖαι θὰ περάσωσι τὴν ἀντίληψίν σας. Τί πρέπει νὰ γίνῃ τότε ὡς πρὸς αὐτό ;

Ἄπλοῦστατα :

— Διαβάσετε δύο καὶ τρεῖς φορές κάθε παράγραφον καὶ μὴ προχωρήσετε εἰς τὴν ἐπομένην, παρὰ ἀφοῦ ἐννοήσετε ὅλας τὰς ἐννοίας τῆς προηγουμένης.

Ἀκολουθήσετε τὸν τρόπον αὐτὸν καὶ μὲ τὸ σύστημα τοῦτο φθάνετε εἰς τὸ τέ-

λος τοῦ κεφαλαίου. Τότε τί πρέπει νὰ κάμετε ;

— Ἀνακεφαλαιώσατε ὅλας τὰς ἐννοίας τοῦ κεφαλαίου μὲ τὴν μνήμην σας καὶ ἀφοῦ τὰς ἐπαναλάβετε ὅλας, τότε μεταβήτε εἰς τὸ ἐπόμενο κεφάλαιον.

Ἐννοεῖται, βεβαίως, ὅτι ὁμιλῶ περὶ τῶν βιβλίων τῶν ἰδεῶν καὶ ὄχι τῶν βιβλίων τῶν γεγονότων ἢ τῶν περιγραφῶν, καθὼς εἶναι ἡ ἱστορία καὶ αἱ περιηγήσεις. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔργα, ἔχετε καθῆκον, βέβαια, νὰ ἐπαναλαμβάνετε εἰς τὴν μνήμην σας τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων.

Τὸ βιβλίον ὅμως δὲν εἶναι μόνον φραῖον διὰ τὰς ἰδέας, ποῦ περιέχει, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς φράσεις, διὰ τὴν γλῶσσαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὰς ἰδέας αὐτάς. Ὅταν ἡ γλῶσσα, τὸ ὄψος τοῦ βιβλίου, εἶναι ἐκλεκτόν, πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ συγκρατήσετε. Μία φραῖα ἰδέα, ὅταν ἐκδηλωθῇ μὲ μίαν εὐμορφον φράσιν, γίνεται φραιότερα ἀκόμη. Προσπαθήσατε νὰ συγκρατήσετε, λοιπόν, τὴν ἰδέαν καὶ τὴν φράσιν. Θὰ ὠφεληθῆτε διττῶς.

Πλὴν ἡ μνήμη εἶναι δυνατόν νὰ σᾶς βοηθήσῃ ὅπως ποθεῖτε ;

Αὐτὸ, βέβαια, εἶναι ἄλλο ζήτημα.

Πολὺ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ καυχηθοῦν, ὅτι ἔχουν μνήμην ἀπέραντον, σπάνιοι δὲ ἐπίσης εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ ὅ,τι διαβάζουν τὸ συγκρατοῦν. Οἱ περισσότεροι ἔχουν μνήμην κοινήν, μίαν μνήμην, ἢ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ βοηθημάτων.

Ἄλλως τε, ἡ καλλιτέρα μνήμη πάντοτε θὰ καμφθῇ καὶ θὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι τῶσων γνώσεων καὶ τῶσων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα συνεκέντρωσεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰς ἐπιστήμας καὶ μὲ τὰς μελέτας του.

Εἶχα σκοπὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω σήμερον διὰ τὰ βοηθήματα τῆς μνήμης, ἀλλ' ὁ χρόνος μου ἐκλείσει. Κατ' ἀνάγκην τὸ ἀναβάλλω εἰς τὸ προσεχές.

ΦΟΙΒΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΝΙΚΑΙ ;

Εἰς ἓνα παλαιὸν καιρὸν ἔζοῦσε κάποιος βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ἄρρωστος. Τὰ τρία παιδιὰ του, ἀφοῦ προσεπάθησαν νὰ σώσουν τὸν πατέρα τους, καὶ δὲν τὸ κατάρθωσαν, λυπημένα ἐβγήκαν εἰς τὸν κῆπον τοῦ παλατίου καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίουν.

Τὰ βλέπει τότε εἰς γέρον καὶ τὰ ἐρωτᾷ.

— Διατί κλαίετε, καλοί μου πρίγκηπες ;

— Ὁ πατέρας μας εἶναι βαρεια ἄρρωστος καὶ δὲν γίνεται καλά.

— Θὰ γίνῃ καλά, εἶπεν ὁ γέρον, ἂν θὰ πῆ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ νερὸ αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ εὑρεθῇ.

Τότε ὁ πρωτότοκος υἱὸς ἀνέβη εἰς ἓνα ἄλογον καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἄγνωστον ποῦ.

— Θὰ πάγω, ἐσκέπτετο, θὰ φέρω τὸ νερὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν πατέρα μου, θὰ τὸν κάμω καλά καὶ ἐκεῖνος θὰ μὲ ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀδελφία μου καὶ θὰ μὲ δώσῃ ὅλο τὸ βασίλειον.

Βλέπεις, ὅτι δὲν ἔκαμνεν αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ ἀγάπην εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

Εἰς τὸ δάσος συναντᾷ ἓνα νάνον· ὁ νάνος τὸν ἐρωτᾷ :

— Ποῦ πηγαίνεις ;

— Δὲν εἶναι δικαίωμα σου νὰ ξεύρης, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ μὲ ἀπότομον τρόπον.

Τότε ὁ νάνος ἐθύμωσε διὰ τὴν προσβολὴν καὶ κατηράσθη τὸν πρίγκηπα. Ἐνῶ δὲ ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, εὐρέθη μέσα εἰς μίαν στενὴν δειράδα καὶ περιεπλάκη εἰς ἓν τέτοιο μέρος, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἔμπροσθεν οὔτε ὀπίσω. Εἶχε κλεισθῆ ἐκεῖ γιὰ παντοτενὰ.

Ὁ δεύτερος υἱός, ὅταν εἶδεν, ὅτι ὁ ἀδελφός του δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω, ἐσκέφθη :

— Τώρα, ποῦ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου ἐχάθηκε, ἂν θὰ φέρω ἐγὼ εἰς τὸν πατέρα τὸ νερὸ τῆς ζωῆς, θὰ μὲ ἀγαπήσῃ περισσότερο καὶ θὰ μοῦ δώσῃ ὅλο τὸ βασίλειον.

Ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἄλογον καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Εἰς τὸ δάσος συναντᾷ τὸν ἴδιον νάνον, ποῦ συνήντησεν ὁ ἀδελφός του.

— Ποῦ τρέχεις ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ νάνος.

— Δὲν εἶναι δουλειά σου νὰ ἐρωτᾷς, ἀπήντησε καὶ οὗτος μὲ ὑπερηφάνειαν.

Τότε ὁ νάνος ἐθύμωσε καὶ κατηράσθη τὸν πρίγκηπα.

Καὶ ὁ δεύτερος ἐπάθε καθὼς ὁ πρῶτος ἀπεκλείσθη μέσα εἰς μίαν δειράδα.

Τὸ τρίτο παιδί τοῦ βασιλέως, λυπημένο, διότι ἔχασε τοὺς ἀδελφούς του καὶ διότι ὁ πατέρας του δὲν ἐγίνετο καλλίτερα, ἀπεφάσισεν αὐτὸ νὰ φέρῃ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν πατέρα του.

Ἰππευσε, λοιπόν, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Εἰς τὸ δάσος συναντᾷ τὸν ἴδιον νάνον.

— Ποῦ πηγαίνεις ; ἐρωτᾷ οὗτος.

Μὰ τὸ βασιλόπουλο ἐκεῖνο δὲν ἦτο καθὼς

τὰ ἀδελφία του ὑπερήφανο· ἀπήντησε, λοιπόν, εἰς τὸν νάνον :

— Πηγαίνω νὰ φέρω τὸ νερὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν πατέρα μου, ποῦ εἶναι ἄρρωστος.

— Καὶ ξεύρεις ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς ; ἠρώτησεν ὁ νάνος.

— Ὅχι, δὲν ξεύρω.

— Ἐγὼ θὰ σὲ ὀδηγήσω. Πάρε αὐτὰ τὰ δύο ψωμιά καὶ τὸ σιδερένιο ραβδί. Προχώρει ἴσια. Εἰς τὸν δρόμον σου θὰ ἴδῃς ἓνα κατηραμένο παλάτι, μὲ μίαν θύρα μεγάλη κλειστή. Κτύπησε μὲ τὸ ραβδί σου τρεῖς φορές τὴν θύραν καὶ τότε θὰ ἀνοίξῃ. Ἐπειτα θὰ ἴδῃς δύο λέοντας· εἰς αὐτοὺς δόσε τὰ ψωμιά σου καὶ εὐθὺς οἱ λέοντες θὰ ἡμερεύσουν. Μέσα εἰς τὸ παλάτι αὐτὸ εἶναι ἡ βρύσι μὲ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς· πάρε το καὶ φύγε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, διότι κατόπιν ἡ θύρα θὰ κλείσῃ καὶ θὰ μείνῃς σὺ μέσα.

Τὸ βασιλόπουλο ἠὐχαρίστησε τὸν νάνον καὶ ἐπροχώρησεν. Ἀληθινὰ τὰ ἦρε καθὼς τοῦ τὰ εἶπεν ὁ νάνος. Ἐκτύπησε τρεῖς φορές μὲ τὸ σιδερένιο ραβδί του τὴν μεγάλην θύραν τοῦ κατηραμένου παλατίου καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν. Ἐδωσε τὰ δύο ψωμιά εἰς τοὺς λέοντας, ποῦ εὗρεν· οἱ λέοντες ἐσιώπησαν. Ἐμβαίνει εἰς τὸ παλάτι· εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν βλέπει ἓνα ψωμί καὶ ἓνα σπαθὶ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Τὰ παίρνει· εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν βλέπει μίαν εὐμορφὴν καὶ καλὴν βασιλοπούλα φυλακισμένην.

Μόλις τὸν εἶδεν ἡ βασιλοπούλα, τὸν ἐδέχθη μὲ χαρὰν ὡς σπυρᾶ της, τοῦ ἔδειξε τὴν βρύσιν διὰ νὰ πάρῃ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς διὰ τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε μετὰ ἓν ἔτος νὰ ἔλθῃ κάλιν ἐκεῖ, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ βασίλειόν της. Τὸ βασιλόπουλο ἠὐχαρίστηθη, ἐπῆρε τὸ νερὸ καὶ ἐφυγὼν ἀπὸ τὸ παλάτι, λίγα ὁμοῦς λεπτὰ πρὶν σημάνουν δώδεκα.

Γεμάτος χαρὰν, ἔτρεξε τότε εἰς τὸ δάσος καὶ ἠὐχαρίστησε τὸν νάνον.

— Σοῦ ἔκαμα, εἶπε, τὸ καλὸν αὐτό, διότι εἶσαι εὐγενὴς καὶ ὄχι ὑπερήφανος σὰν τὰ ἀδελφία σου· αὐτὰ τὰ κατηράσθη καὶ εἶναι κλεισμένα εἰς τὰ βουνά.

Τότε ὁ πρίγκηψ ἤρχισε νὰ παρακαλῇ πολὺ-πολὺ τὸν νάνον νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ ἀδελφία του. Ὁ νάνος ἐπέισθη καὶ ἐλευθέρωσε τὰ ὑπερήφανα ἐκεῖνα βασιλόπουλα, μὰ τοῦ εἶπε :

— Σὺ εἶσαι καλός, αὐτοὶ ὁμοῦς ἔχουν κακὴ καρδιά· πρόσεξε, θὰ σοῦ κάμουν κακό.

Ὁ τρίτος υἱὸς δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὰ λόγια τοῦ νάνου καὶ μαζὶ μὲ τὰ δύο ἀδελφία του ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ. Εἰς τὸν δρόμον ἐπέρασεν τρεῖς πολιτείας. Οἱ βασιλεῖς των εἶχαν πόλεμον μὲ τοὺς ἐχθρούς των καὶ τὰ στρατεύματά των θὰ ἐνικῶντο· οἱ λαοὶ των ὑπέφερον ἀπὸ πείναν. Τότε ὁ τρίτος υἱὸς ἔδωσε τὸ ψωμί του εἰς τὴν πολιτείαν ἐκείνην, ἔδάνεισε τὸ σπαθὶ του εἰς τὸν βασιλέα καί, ὦ, τοῦ θαύματος ! ὁ λαὸς ἐχόρτασεν, οἱ ἐχθροὶ ἐνικήθησαν καὶ τὸ ψωμί ἔμεινεν ἀκέραιον !

Αὐτὸ ἔγινε κατὰ σειρὰν σὲ τρεῖς βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐγνωμονοῦσαν τὸν τριτότοκον πρίγκηπα.

Οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ ἐφθόνησαν τὴν δόξαν τοῦ μικροτέρου καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν συκοφαντήσουν. Ὅταν ἐκοιμᾶτο, λοιπόν, ἐπῆραν τὸ νερὸ τῆς ζωῆς, τὸ ἔχυσαν εἰς ἓνα ἰδικὸ τους ποτήρι, ἔβαλαν εἰς τὸ ποτήρι τοῦ ἀδελφοῦ των ἄλυμρό νερὸ καὶ ἦσαν τώρα ἡσυχοί. Ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τρέχει εἰς τὸν πατέρα του καὶ δίδει τὸ νερὸ του εἰς αὐτὸν διὰ νὰ πῆ, ὁ ἄρρωστος ὁμοῦς γίνεται χειρότερα.

Τότε τρέχουν τὰ ἄλλα δύο παιδιὰ του καὶ λέγουν εἰς τὸν πατέρα, ὅτι ὁ τρίτος υἱὸς ἤθελε νὰ τὸν πεθάνῃ καὶ τὸν ἔδωσε νὰ πῆ θάλασσα, ἐνῶ αὐτοὶ ἔφεραν τὸ ἀληθινὸ νερὸ τῆς ζωῆς. Τὸ ἔπιε ὁ πατέρας καὶ ἔγινε καλά.

Ὁ βασιλεὺς ἐπέισθη εἰς τὰς συκοφαντίας καὶ διέταξε τὸν κυνηγὸν του νὰ σκοτώσῃ τὸ τρίτο βασιλόπουλο, τὸ «κακὸ καὶ τὸ ἀχάριστο». Ὁ κυνηγὸς ὁμοῦς ἐλυπήθη τὸ βασιλόπουλο, δὲν τὸ ἐσκοτώσε, τοῦ ἔδωσε τὴν φορεσιά του καὶ ἐπῆρε τὴν ἰδικήν του.

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ φθάνουν εἰς τὸ παλάτι τρία μεγάλα ἀμάξια, φορτωμένα μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα δῶρα. Αὐτὰ ὅλα ἦσαν διὰ τὸν μικρότερον υἱὸν τοῦ βασιλέως καὶ ἦσαν δῶρα τῶν βασιλέων, ποῦ ἐβοήθησε. Τότε ὁ βασιλεὺς μετενόησε καὶ εἶπεν :

— Ἐξάπαντος τὸ τρίτο μου παιδί ἦτο ἀθῶο ! Τί κρίμα ποῦ τὸ ἐσκοτώσα !

Ἀλλ' ὁ κυνηγὸς τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ παιδί του ζῆ καὶ ἀμέσως ἔβγαλε διάταγμα ὁ βασιλεὺς νὰ ἔλθῃ πίσω εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε περάσει ἓνας χρόνος· οἱ δύο μεγαλύτεροι ἀδελφοί, ποῦ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τὸν μικρότερον ἀδελφόν τους τὴν ἱστορίαν τῆς σκλαβωμένης βασιλοπούλας, ἔτρεξεν ὁ καθένας χωριστὰ διὰ νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ βασίλειόν της.

Ἡ βασιλοπούλα εἶχε στρώσει τὸν δρόμον, ποῦ πῆγαινε εἰς τὸ παλάτι, ἀπὸ χρυσάφι, ἔβαλε καὶ δύο φύλακας καὶ τοὺς εἶπεν :

— Ὅποιος ἔλθῃ καὶ δὲν πατήσῃ τὸν χρυσὸν δρόμον, δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ περιμένω. Μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ ἔμβῃ μέσα.

Ὁ πρῶτος ἀδελφός, μόλις ἐφθασεν εἰς τὸν χρυσὸν δρόμον, ἐσυλλογίσθη νὰ μὴ τὸν πατήσῃ καὶ ἐπῆγε δεξιά, ὁ δεύτερος ἐπῆγε πρὸς τὰ ἀριστερά. Οἱ φύλακες δὲν τοὺς ἀφήκαν νὰ ἔμβουν εἰς τὸ παλάτι. Ὁ τρίτος υἱός, λυπημένος διότι τὸν εἶχε διψᾶ ὁ πατέρας του καὶ ἀπὸ τὸν πόθον νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν βασιλοπούλα, ποῦ τοῦ ἔκαμε καλό, δὲν παρετήρησε τὸν χρυσὸν δρόμον καὶ ἐπάτησεν ἐπάνω του.

Ἡ βασιλοπούλα τὸν ἐδέχθη μὲ χαρὰν, τοῦ ἔδωσε τὸ βασίλειόν της καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ πατέρας του τὸν φωνάζει πίσω εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Τότε ὁ τριτότοκος υἱὸς μὲ τὴν βασιλοπούλαν ἐπῆγαν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοὺς ἠὐλόγησε, τοὺς ἔδωσε ὅλο τὸ βασίλειόν του, καὶ τὰ ἄλλα δύο παιδιὰ του κατηράσθη καὶ τὰ ἔδιωξε.

Εἰπέτέ μου τώρα, ποῖον πρῶγμα νικᾷ : ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ κακία ; ἡ μετριοφροσύνη ἢ ἡ ὑπερηφάνεια ; ἡ ἀγάπη ἢ τὸ μῖσος ;

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνήχεια ἀπὸ σελ. 259

Τὸ δεύτερον σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα «αἰθουσα», πραγματικῶς ἤμπορουσε νὰ ὀνομασθῇ τοιοῦτοτρόπως ἕνεκα τοῦ μεγέθους του.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἤρχισαν νὰ φέρουν διάφορα πράγματα εἰς τὸ δεύτερον σπήλαιον. Ἡ αἰθουσα θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κοιτῶν καὶ δωμάτων ἐργασίας, ἐνῶ εἰς τὸ πρῶτον σπήλαιον θὰ ἔμενε τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ ἐστιατόριον.

Ἐν πρώτοις μετέφερον τὰ κρεβάτια, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ δεύτερον σπήλαιον ἐτοποθετήθησαν συμμετρικῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς αἰθούσης. Ὁ χώρος, ἄλλως τε, δὲν εἴλεπεν. Ἐπειτα ἔβαλαν ἐκεῖ τὰ ἐπιπλα τοῦ Σλοῦγκι, τοὺς καναπέδες, τὰ καθίσματα, τὰ τραπέζια, τὰ ἐρμάρια καὶ ἀκόμη τὰς θερμάστρας τοῦ πλοίου, ὥστε ἐξησφαλιζέτο ἡ θέρμανσις τῆς αἰθούσης.

Τέλος, εἰς τὸ ἀνοῖγμα τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸς τὴν λίμνην, προσήρμωσαν μίαν θύραν τοῦ Σλοῦγκι.

Ἐπὶ πλέον, δύο φεγγίται ἠνοίχθησαν εἰς τὰ πλάγια τῆς θύρας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ αἰθουσα ἐφωτίσθη ἀρκετά. Τὸ βράδυ, δταν ἐσκοτεινίσατο, τὰ παιδιὰ ἤναψαν ἓνα μεγάλο ναυτικὸ φανάρι, κρεμασμένον ἀπὸ τὸν θόλον τοῦ σπηλαίου.

Αὐτὴ ὄλη ἡ τακτοποίησις ἀπησχόλησε τὰ παιδιὰ ἕως δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπρεπε δὲ νὰ ταλειώσουν, διότι καὶ ὁ καιρὸς ἤρχισε νὰ χειροτερεύῃ. Ἄν καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε πιάσει πολὺ ψυχρὸς, ἐν τούτοις αἱ θύελλαι ἦσαν τόσοσὺν δυναταί, ὥστε κάθε ἐκδρομὴ ἀπηγορεύθη.

Πραγματικῶς, τόση ἦτο ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου, ὥστε, παρὰ τὴν προστασίαν τῆς βραχέως ἀκτῆς, πάλιν τὰ νερά τῆς λίμνης τὰ ὕψωνεν ὡς κόματα θαλάσσης, τὰ ὁποῖα καὶ ἐξεσκοποῦσαν μὲ μεγάλην μανίαν.

Βεβαίως, οὐδεμία λέμβος ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ σὴα ὑπὸ τοιαύτης συνθήκας μέσα εἰς τὴν λίμνην· δι' αὐτὸ καὶ τὰ παιδιὰ ἐφρόντισαν ἐγκαίρως νὰ σύρῃσι τὸ μικρὸν ἀκάτιον εἰς τὴν ξηράν. Κάποτε μάλιστα καὶ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνέμου ἔτρεχον ἀντιθέτως πρὸς τὸν ροὴν των, ἐχύνοντο ἔξω καὶ ἐπλημμύριζον τὰ πέριξ. Ἐτυχῶς οὐτε ἡ αἰθουσα, οὐτε τὸ πρῶτον σπήλαιον ἦσαν ἐκτεθειμένα πολὺ εἰς αὐτὰ τὰ κτυπήματα τῶν θυελλῶν, διότι ὁ ἀνεμὸς ἔπνεεν ἀπὸ δυσμᾶς. Ἐπίσης δὲ αἱ θερμάστραι καὶ τὸ μαγειρεῖον, τροφοδοτούμενα μὲ καλὰ ξηρὰ ξύλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ παιδιὰ εἶχαν πᾶσιν προμήθειαν, ἐλειτούργουν κινονικώτατα.

Ἐδτυχῶς κάθε τι, τὸ ὁποῖον εἶχε σωθῆ

ἀπὸ τὸ Σλοῦγκι, ἦτο πλέον καλὰ προφυλαγμένον. Αἱ προμήθειαι καὶ τὰ τρόφιμα δὲν εἶχαν πλέον νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ τὰς ἀνωμαλίας τοῦ καιροῦ. Ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοί του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φυλακισμένοι πλέον μέσα εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα σπήλαια, ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ, εὔρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τακτοποιήσουν τὰ πράγματα καλλίτερον καὶ νὰ κάμουν πειρὸ ἀνετον τὴν διαμονὴν των.

Εἶχον πλατύνει τὸν διάδρομον, ποῦ ἦν ὡνε τὰ δύο σπήλαια, καὶ ἠνοιξαν δύο μεγάλας κοιλότητας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία, ποῦ ἔκλειτε μὲ θύραν, ἦτο προωρισμένη διὰ τὴν πυρίτιδα καὶ ὄλα τὰ ἄλλα ἐφόδια τῶν ὅπλων των. Μὲ τὴν τοποθέτησιν ἐκείνην προεφυλάσσοντο ἀπὸ ἐκρηξίν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὴν μικρὰν στρουθοκάμηλον. Καὶ δι' αὐτὴν εὐρέθη ἓνα μέρος μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, μέχρις ὅτου θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοποθετηθῇ ἔξω εἰς ἓν μεγάλο κλουβί.

Ὁ Γόρδων, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὄλας αὐτάς τὰς ἐργασίας, εἶχε τὴν φροντίδα νὰ συντάξῃ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσουν ὄλοι, ἀφοῦ, βεβαίως, θὰ τὸ ἐψήφισαν πάντες.

Μετὰ τὴν ὀλιγὴν ζωὴν, ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν καὶ τὴν πνευματικὴν. Θὰ εἰξευρον τάχα πόσον θὰ διήρκει ἡ διαμονὴ των μέσα εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην; Ἄν κατάρθωνον νὰ τὴν ἀφήσουν, ποῖα ἱκανοποίησις διὰ τὰ παιδιὰ θὰ ἦτο, ἂν θὰ εἶχον ἐπωφεληθῆ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς διαμονῆς των, διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν!

Μὲ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ πλοίου, οἱ μεγάλοι τάχα δὲν ἤμπορουσαν νὰ ἀναπτέξων τὰς γνώσεις των; Καὶ μήπως οἱ μεγάλοι ἐπίσης δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διδάξουν τοὺς μικροὺς ὅσα εἰξευραν. Αὐτό, βεβαίως, ἦτο ἐξαιρετικὸς ἐργασία, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἔκαμνε νὰ περάσουν λαμπρὰ τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος.

Ἐν τούτοις, πρὶν ἀκόμη συνταχθῆ τὸ πρόγραμμα, τὰ παιδιὰ ἔκαμαν τὸ ἔξης:

Τὸ βράδυ τῆς 10 Ἰουνίου, μετὰ τὸ δείπνον, ὄλοι εἶχον μαζευθῆ εἰς τὴν αἰθουσαν, γύρω εἰς τὰς θερμάστρας, αἱ ὁποῖαι ἔκατον θαυμάσια. Ἐγένετο τότε λόγος, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ χρησίμουν νὰ δώσουν ὀνόματα εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ νησιοῦ.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ χρησίμουν καὶ πολὺ πρακτικόν, εἶπεν ὁ Μπριάν.

— Ναι, ναι, νὰ δώσωμεν ὀνόματα, ἐφώνησεν ὁ Ἰβερσον, ἀλλὰ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὐρωμεν ὀνόματα εὐμορφα.

— Νά, καθὼς ἔκαμαν καὶ ὄλοι οἱ ἀληθινοὶ ἢ φανταστικοὶ Ροβινσῶνας, παρετήρησεν ὁ Βέμπ.

— Καὶ μήπως δὲν εἴμεθα πραγματικῶς καὶ ἡμεῖς Ροβινσῶνας; εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Ἐνα οἰκοτροφεῖον Ροβινσῶνων! ἐφώνησεν ὁ Σερβῆς.

— Ἄλλως τε, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἂν δώσωμεν ὀνόματα εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς λίμνης, εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὸν ποταμὸν, εἰς τὰ ἔκρη, θὰ ἔχωμεν τὴν εὐκολίαν νὰ τὰ ἀναγνωρίζωμεν καὶ νὰ συνεννοοῦμεθα εὐκολώτερ.

Αὕτη ἡ παρατήρησις ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κουράσουν τὴν φαντασίαν των, διὰ νὰ εὐρουν κατάλληλα ὀνόματα.

Ὅλα μαζί πρῶτον ἀπεφάσισαν νὰ ὀνομάσουν τὸν λιμένα, ὅπου ἔπεσεν ἔξω τὸ πλοῖόν των, *Λιμένα τοῦ Σλοῦγκι*.

Ἐπίσης τὸ σπήλαιον ὀνομάσθη εἰς μνήμην τοῦ ναυαγοῦ, ὁ ὁποῖος πρῶτος τὸ ἐχρησιμοποίησε, *Σπήλαιον τοῦ ναυαγοῦ*.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Βίλκοξ, πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν ποταμὸν, ποῦ χύνεται εἰς τὸν *Λιμένα τοῦ Σλοῦγκι*;

— *Ποταμὸν τῆς Ζηλανδίας*· αὐτὸς θὰ μᾶς ἐνθυμίζῃ τὴν ἀγαπημένη πατρίδα μας.

— Δεχτόν, δεχτόν, ἐφώνησεν τὰ παιδιὰ μὲ μίαν φωνήν.

— Καὶ τὴν λίμνην; ἠρώτησεν ὁ Καρνέτ.

— Ἄφοῦ ὁ ποταμὸς ἐπῆρε τὸ ὄνομα τῆς Ζηλανδίας, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ἄς δώσωμεν εἰς τὴν λίμνην τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνθυμίζῃ τὰς οἰκογενείας μας, καὶ ἄς τὴν ὀνομάσωμεν *Λίμνην τῆς οἰκογενείας*.

Καὶ αὐτὸ ἐγένετο δεχτόν μὲ ἐπευφημίας.

Βλέπει κανεῖς, ὅτι ἡ συμφωνία τῶν παιδιῶν ἦτο πλήρης καὶ ἐξηκολούθησε καὶ εἰς τὰ ἄλλα ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ βραχέως ἀκτὴ ὀνομάσθη *Ἀκτὴ τῆς Δουκλανδ*. Τὸ ἀκρωτήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Μπριάν ἐνόμισεν, ὅτι εἶδε μίαν θάλασσαν, ἔλαβε τὸ ὄνομα *Ἀκρωτήριον τῆς ψευδοῦς θαλάσσης*.

Ἐπίσης ὀνόμασαν *Λάσος τοῦ καταρράκτου* τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἀνεκαλύφθησαν οἱ καταρράκται, καὶ *Ἀκτὴ τῆς τρικυμίας* ἢ ἀκτὴ τῆς νήσου, ὅπου ἐξώκειλε τὸ πλοῖον. Ἐπίσης ἐδόθησαν καὶ ἄλλα ὀνόματα εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς νήσου, ἀναλόγως τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνέδησαν εἰς αὐτά.

Ἄλλὰ πῶς ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ ἡ νῆσος; Ἐχρηιάζετο δι' αὐτὴν ἓν ὄνομα.

— Σταθῆτε, σταθῆτε, ἐγὼ ξεύρω πῶς πρέπει νὰ ὀνομασθῇ ἡ νῆσος! ἐφώνησεν ὁ Κωστάρ.

— Σὺ τὸ ξεύρεις αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Κωστάρ.

— Ἐξάπαντος θὰ πῆ κέμμια ἀνοησία! ἐφώνησεν ὁ Σερβῆς.

— Μὴ πειράζετε τὸν Κωστάρ, εἶπεν ὁ Μπριάν.

Ἐπειτα, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Κωστάρ,

— Ἐμπρός, εἶπε τὴν γνώμην σου, λέγει, πῶς προτείνεις νὰ ὀνομασθῇ τὸ νησί μας;

— Ἀγαπητοί, ἐπειδὴ ὄλοι ἡμεῖθα μαθηταὶ τοῦ οἰκοτροφείου Σερμαίν, ἄς ὀνομάσωμεν τὸ νησί μας νῆσον Σερμαίν.

Πραγματικῶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐραθῆ καταλληλοτέρα ὀνομασία. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐγένετο δεχτόν μὲ χειροκροτήματα ὄλων, πράγμα, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κωστάρ ἐγένετο πολὺ ὑπερήφανος.

Νῆσος Σερμαίν! τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶχαν ὄντως κάποιαν γεωγραφικὴν ὑπόστασιν καὶ ἤμπορουσε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ἀληθινὸν ὄνομα εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας.

(συνέχεια από σελ. 260)

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Μικροί μου φίλοι,

Σας υπεσχέθην να σας παρουσιάσω έν μέγα επιστημονικόν έργον, όταν έθέσαμεν τάς βάσεις τής γνωριμίας μας διά τοῦ ἀγαπητοῦ μας «*Ἄπ' Ὅλα*». Πρὶν ὅμως ἀπὸ τὸ έργον, έπρεπε φυσικά, νά σας κάμω νά γνωρίσετε τὸν εργάτην του, τὸν μέγαν σοφὸν Ἰωάννην Ἑρρίκον Fabre, ὁ ὁποῖος μόνος του σας παρουσιάσθη μέσα εἰς τάς γραμμὰς τής ἀφιγήςσεως, ὅπου ἀναφαίνεται αὐτὸς μετὰ τὰ εὐγενή του χαρακτηρηστικὰ μέσα εἰς τὸ ἀπλοϊκὸν περιβάλλον τοῦ χωριοῦ του, περιβάλλον, τὸ ἑποῖον γνωρίζετε τώρα ὅλοι ὡς μίαν χαριτωμένην εἰκόνα μετὰ ποικίλας ζωηρὰς σκηνάς. Ἦλθε, λοιπόν, ἡ ὥρα νά λάβατε καὶ ἄμεσον γνῶσιν τής ἀξίας τοῦ έργου τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ ἐργάτου τής ἐπιστήμης, ὁ ὁποῖος, ὡς δὲν ἀμφισβἄλλω, σας εἶναι πλέον πολὺ συμπαθής· όταν λέγω ὅμως τὸ ἔργον, παιδιὰ μου, δὲν λέγω ἀκριβῶς ὅ,τι πρέπει νά πῶ, διότι εἶναι ἀδύνατον εἰς ἐμὲ ἀπ' ἑνὸς νά σας τὸ ἐπιδείξω ὀλόκληρον—ποῦ νά μεταφρασθεῖν οἱ δέκα τόμοι τής Ἐντομολογίας του!—εἰς ὅμας δὲ νά συγκρατήσετε τάς λεπτομερείας τῶν περιγραφῶν τῶν ποικίλων ἐκδηλώσεων τοῦ ἐνατίκτου τῶν ἐντόμων. Ὅστε θ' ἀρκεσθῶμεν τώρα εἰς τὸ νά παρακολουθήσωμεν ἔν καὶ μόνον ἔντομον, τὴν κάμπιαν τῶν πεύκων, τὴν θεωροῦν ὅπως ὀνομάζεται, διότι σχηματίζει θεωρίας, δηλ. παρατάξεις, ὡσάν τάς ἀρχαίας θεωρίας πολλῶν ἐντόμων μεζῆ, ποῦ ὀρμαθιάζονται καθ' ὅν τρόπον περιγράφει ὁ Fabre εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον. Ἐάν ἐδιάλεξα τὴν κάμπιαν αὐτὴν κατὰ προτίμησιν, εἶναι διότι ὁ καθείς ἀπὸ ὅμας ἔμπορεῖ νά τὴν συναντήσῃ ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχουν πεύκα, ὅπως εἰς τὰ νησιά μας, καὶ νά ἐξασκήσῃ μόνος τὴν παρατηρητικότητά του, τῶσον φυσικὴν εἰς μορφωμένα, ὅπως σεῖς, παιδάκια. Ἐάν ἀπὸ τάς παρατηρήσεις αὐτάς ὠφελήθητε ὀλίγην ἀγάπην καὶ προσοχὴν διὰ τὰ μυστήρια τοῦ ζωικοῦ κόσμου, ποῦ μας περικυκλώνει, θά ἦμαι εὐτυχής· διότι οἱ κόποι μου, ποῦ κατέβαλα νά σας γνωρίσω τὴν ἐργασίαν καὶ τάς σκέψεις ἑνὸς μεγάλου σοφοῦ, θά εὐρουν τὴν ἀμοιβὴν των εἰς τὴν ζωντανὴν ἔγκρισιν τής γενεᾶς τῶν παιδῶν, ποῦ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ τὰ ὅποια τῶσον πολὺ ἀγαπῶ.

Εὐχομαι νά εὐχαριστηθῆτε καὶ νά ὠφεληθῆτε.

Μετὰ ἀγάπην πολλήν.

NOEMH A. ZHPPOY

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

1.— Τὸ ὄν. Ἡ ἐκκόλαψις.

Ἡ κάμπια αὐτὴ ἔχει ἤδη τὴν ἱστορίαν της, γραμμένην ἀπὸ τὸν Réaumur, ἀλλ' ἱστορίαν μετὰ ἀναπόφευκτα κενὰ ὑπὸ τὰς συνθήκας, ποῦ εἰργάζετο ὁ σοφὸς διδάσκαλος. Τὰ στοιχεῖα κατέφθανον εἰς αὐτὸν διὰ τής ταχυδρομικῆς ἀμάξης, ἀπὸ πολὺ μακρὰν, ἀπὸ τὰς πεδιάδας τοῦ Bordeaux. Τὸ ἔντομο ἐκπατριζόμενον δὲν ἔμποροῦσε νά δώσῃ εἰς τὴν ἱστορίαν του, παρὰ μαρτυρίας διακεκομμένας, φειδωλοῦς εἰς λεπτομερείας βιολογικὰς, ποῦ ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὴν χάριν τής ἐντομολογίας. Αἱ σκουδαὶ τῶν ἡθῶν ἀπαιτοῦν μακρὰς παρατηρήσεις, ἐπὶ τοῦ τόπου διεξαγομένης, ὅπου ἔν τῇ συναντήσῃ ὄλων τῶν προσφῶρων εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἐνατίκτων αὐτοῦ περιστάσεων ζῆ τὸ ὑποκείμενον, τοῦ ὁποῖου παρακολουθοῦμεν τὰς ἐνεργείας.

Μετὰ τὰς κάμπιας τὰς ξενικὰς πρὸς τὸ κλίμα τῶν Παρισίων καὶ προερχομένης ἀπὸ τὴν ἄλλην τής Γαλλίας ἄκραν, ὁ Réaumur ἐκινδύνευε λοιπὸν ν' ἀγνοῆ πολλὰ γεγονότα ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων. Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ συνέβη, ὅπως καὶ ἀργότερον μετὰ ἕνα ἄλλον ξένον, τὸν τέττιγα. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὅ,τι κατῴρθωσε νά ἐξαγάγῃ ἀπὸ μερικὰς φωλεάς, ποῦ τοῦ ἐστάλησαν ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ, δὲν ἔχει ὀλιγοτέραν ἀξίαν.

Κάλλιον ἐξυτηρητοῦμενος ἀπὸ τὰς περιστάσεις, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἱστορίαν τής θεωροῦ τῶν πεύκων. Ἐάν τὸ θέμα δὲν ἀνταποκριθῆ τελείως εἰς τὰς προσδοκίας μου, δὲν θά εἶναι βεβαίως ἔλλειψις ὕλικου. Εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, ὅπου φυτρώνουν τώρα μερικὰ δένδρα καὶ πρὸ πάντων τσαλιά, ὑψοῦνται μερικὰ γερὰ πεύκα, πεύκα τοῦ Χαλεπίου καὶ πεύκα μαῦρα τής Αὐστρίας, ἀντίστοιχα αὐτὰ πρὸς τὰ ἰδικὰ μας τής μεσημβρινῆς Γαλλίας. Κάθε χρόνον ἡ κάμπια τὰ καταλαμβάνει καὶ ὑφαίνει ἐπάνω των μεγάλα πουργιά. Διὰ τὸ συμφέρον τοῦ φυλλώματος, ἔβρισκὰ φαγωμένου ὅς νά ἐπέρασεν ἡ φωτιά ἀπὸ μέσα, εἶμαι ὑποχρεωμένος κάθε χειμῶνα νά ἐπιθεωρῶ σύστηρά καὶ νά καταστρέφω τὰς φωλεάς μετὰ ἕνα μακρὸν δικέλι.

(ἀκολουθεῖ)

NOEMH A. ZHPPOY

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΙΑ

Εἶναι ἔν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον προσβάλλει μικρὰς καὶ μεγάλας, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι, ἂν τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἐπρωλαμβάνετο ἀπὸ τὴν μικρὰν ἡλικίαν, δὲν θά ὑπῆρχε κάμμία μεγάλη κυρία μεγαλομανῆς.

Ἄλλὰ τί εἶναι ἡ μεγαλομανία;

Μεγαλομανία εἶναι ὁ ἐπίμονος πόθος νά

θέλωμεν νά φαινόμεθα μεγαλιτέροι καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ ὅ,τι εἴμεθα. Μὴ νομίζετε, ὅτι αὐτὸ εἶναι πρόοδος, μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι ἀρετὴ· εἶναι ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα. Ἡ μεγαλομανία ἔχει τὴν ἐξῆς διαφορὰν ἀπὸ τὴν πρόοδον. Ἡ πρόοδος μᾶς λέγει: νά γίνετε ἀνώτεροι, μεγαλιτέροι, σπουδαιότεροι, καλλιτέροι. Ἡ μεγαλομανία μᾶς συνιστᾷ: νά φαίσεθε νεώτεροι, νά φαίσεθε μεγαλιτέροι, νά φαίσεθε σπουδαιότεροι καὶ καλλιτέροι.

Ἐννοεῖτε, λοιπὸν, ὅτι ἡ πρόοδος μᾶς συνιστᾷ νά βελτιωθῶμεν, ἐνῶ ἡ μεγαλομανία μᾶς προτρέπει νά φαινόμεθα, ὅτι εἴμεθα ἐκείνο, ποῦ δὲν εἴμεθα.

Πολλάκις ἀκούετε κάποιαν φίλην σας νά λέγῃ:

— Ὁ πατέρας ἐξῴδευσε διὰ τὸ φόρεμα μου εἴκοσι λίρας, ἡ μητέρα ἔχει ὀκτῶ καλοκαιρινὰ φορεσίς, ἐδώσαμε χθὲς τσαὶ σὲ τριάντα πρόσωπα.

Τί θά εἰπῆτε, όταν ξεύρετε, ὅτι τής κόρης ἐκείνης ὁ πατέρας δὲν ἐξῴδευσε δι' αὐτὴν εἴκοσι λίρας καὶ ὅτι ἡ μητέρα της δὲν εἶναι εἰς θέσιν νά ἐξοδεύσῃ διὰ ὀκτῶ φορεσίς, οὔτε διὰ ἕνα τόσον μεγάλο τσαὶ;

Ἐξάπαντος θά κοροϊεύσετε τὴν κόρην ἐκείνην, θά τὴν γελάσετε, καὶ ἡ μικρὰ μεγαλομανῆς, ἀντὶ νά κατορθώσῃ νά σας φανῆ μεγαλιτέρα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι, θά γίνῃ ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια σας καταγέλαστος.

Ἄλλὰ θά μοῦ εἰπῆτε:

— Ὅλα τὰ μεγαλομανῆ κορίτσια λέγουν τὰ λόγια αὐτὰ;

Ἀγαπηταί μου φίλοι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νά εἰποῦν τὰ λόγια ἐκεῖνα διὰ νά δείξουν τὴν μεγαλομανίαν των. Καὶ ἡ ἐνδυμασία των καὶ τὰ στολίδια των καὶ τὸ βᾶδιμά των ἀκόμη, ὀμιλοῦν καὶ διακηρύττουν τὸ ἐλάττωμα ἐκεῖνο.

Αἰφνης, νομίζετε, ὅτι δὲν ὀμιλεῖ μία κόρη, ἡ ὁποία φορεῖ ἕνα πολυτελὲς ἔνδυμα, ἀνώτερον ἀπὸ τὴν χρηματικὴν δύναμιν τῶν γονέων της, νομίζετε, ὅτι δὲν διασαλπίζει τὴν μεγαλομανίαν της μία δεσποινίς, ἡ ὁποία περιπατεῖ μετὰ ὑπερηφάνειαν βασιλίσσης;

Ἡ μεγαλομανία τυφλῶνει, ὅχι ἐκείνους, ποῦ τὴν βλέπουν, ἀλλὰ ἐκείνους, ποῦ τὴν ἔχουν. Αὐτοὶ νομίζουν, ὅτι ὁ κόσμος ἀπατάται, ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἴμπορεῖ νά ἐξυτιμῆσῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὅμως ἀπατῶνται αὐταί, ποῦ τὴν ἔχουν.

Ἡ μεγαλομανία εἶναι μητέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν. Ἐν πρώτοις, εἶναι ψεῦδος, ἔπειτα ὀδηγεῖ εἰς πολλὰ ἐλαττώματα καὶ κακίας. Μία μεγαλομανῆς κόρη κινδυνεύει νά πάθῃ πολλά, πάρα πολλά, ἂν δὲν διορθωθῇ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά της τοῦτο. Κινδυνεύει νά ἀποτύχῃ εἰς τὴν ζωὴν, νά χάσῃ τὴν ἀξίῳ πρέπειάν της, νά στιγματισθῇ καί, τέλος, νά γίνῃ πολὺ δυστυχῆς.

Ἡ μεγαλομανία καὶ ἡ πολυτελεία, ἀγαπηταί μου φίλοι, εἶναι οἱ μεγαλιτέροι ἐχθροὶ τής γυναικός. Ἀποφεύγετέ τας.

Κ^ο ΕΥΤΕΡΠΗ

1. — 'Η Διάνα.

— Μπαμπά, ή Διάνα έχασε μικρά !
Με αυτές τās λέξεις έμδηκεν όρμητικά εις τό δωμάτιον ένα λεπτοκαμωμένο δεκαπενταετές κορίτσι. Είς τό δωμάτιον εκείνο, έκτός από τόν πατέρα και τήν σύζυγόν του, ήσαν άκόμη ό ίερεύς του μέρους εκείνου, καθώς και ό κ. και ή κ. Ποιμενίδου μετά του έφθήδου παιδιού των.

Όλοι έγέλασαν και έστράφησαν προς τήν κόρην, ή όποία, χωρίς να ένοχληθή διόλου από τούς επισκέπτας, έσπευσε να υπάγη κοντά εις τόν πατέρα της και να του είπη με λεπτομερείας τί είχε συμβή.

— Είναι τέσσαρα μικρά, πατέρα, όλα καφεδιά, καθώς ή Διάνα ! Τα ποδαράκια τους τελειώνουν πολύ εύμορφα με άσπρο χρώμα ! Ω ! είναι χαριτωμένα αυτά τά μικρά ζώα ! Έλα και σύ γρήγορα διά να τά ιδής. Έγώ άμέσως έπήρα ένα πανεράκι, έβαλα μέσα εις αυτό τό μαξιλάρι μου και έτοποθέτησα επάνω τά μικρά. Γιατί πρέπει να κοιμηθούν τά καθμένα στά μαλακά. Δέν είναι έτσι, πατέρα ;

Ό κ. Μάριος έδρασε τόν βραχιονά του επάνω εις τόν ώμον της μικράς, έθώπευσε με τρυφερόν τρόπον τά σγουρά μαλλιά της κόρης του, τά όποια είχαν πέσει επάνω εις τό θερμόν πρόσωπόν της, και παρατήρησε με εύχάριστον βλέμμα τήν 'Ιλζαν, πράγμα τό όποιον έξέπληθεν όλους, διότι ή κόρη εκείνη είχε έμβει εις τό δωμάτιον με μίαν ένδυμασίαν, ή όποία δέν ήτο δυνατόν να προξενήση εύχαριστησίαν, και μάλιστα καθ' ήν στιγμήν ξένα μάτια τήν έδλεπον.

Τό άπεριποίητο ένδυμά της, τό όποιον έβασε μία πέτσινη ζώνη εις τήν μέσην, δέν ήτο διόλου εύπαρουσίαστον. Άκόμη μερικά κηλίδες και ξεσχίσματα τό έκαμνον πολύ χειρότερον εις τά μάτια.

Τά ύψηλά και χονδρά πέτσινα παπούτσια της, τά όποια έπρόβαλλον κάτω από τήν κοντήν φορεσιά της, ήσαν σκονισμένα και έφαίνοντο, ότι είχαν χρώμα στακτί μάλλον, παρά μαύρον.

Ό κ. Μάριος δέν ήνωχλήθη διόλου από τήν άπεριποίητον ένδυμασίαν της μικράς, παρά μόνον παρατήρει με στοργήν τά χαρούμενά της μάτια.

Τήν στιγμήν, ποθ ήτο έτοιμος ό πατήρ να κάμη τήν παράκλησιν της κόρης του, ή σύζυγός του, μία εύγενής και αξιοπρεπής κυρία, με ύφος ήπιον, αλλά και σταθερόν, τόν έπρόλαβεν. Έσηκώθη άμέσως και διηθύθη προς τήν 'Ιλζαν.

— Άγαπητή, είπε με τόνον φιλικόν, έχω κάτι να σε είπω έρχεσαι μετ' στιγμήν στό δωμάτιόν μου ;

Η 'Ιλζα από τά λόγια αυτά είδεν, ότι ή μητέρα της έναντιώνατο εις τήν επιθυμίαν

της· μ' όλα ταύτα τήν ήκολούθησεν εις τό πλησίον δωμάτιόν της.

— Τι θέλεις, μητέρα ; ήρώτησεν ή μικρά και τήν είδε με τρόπον πεισματικόν.

— Τίποτε άλλο, παρά να υπάγης εις τό δωμάτιόν σου και να ένδυσθης· δέν ήξευρες, βέβαια, ότι είχαμεν ξένους.

— Τό είξευρα, αλλά δέν με μέλει, είπεν ή 'Ιλζα.

— Τό ίδιον όμως δέν συμβαίνει με έμέ. Έμένα με μέλει, και πολύ μάλιστα. Δέν είμπορώ να μείνω άδιάφορη, όταν παρουσιάζεσαι έμπρός εις ξένους με ένα τέτοιο άκατάστατο ένδυμα. Δέν είσαι πλέον μικρά, αφού είσαι δεκαπέντε έτών, αλλά μία δεσποινίς, ή όποία πρέπει να προσέχη τήν αξιοπρέπειάν της. Τι θα σκεφθής ό μικρός Ποιμενίδης για σέ ; Θα σε περιγελάση.

— Α ! τόν κουτό ! ή με γελάση ή με περιγελάτη, για μένα είναι άδιάφορο. Τόν περιγελώ κ' έγώ. Με κάμνει τόν μεγάλο κύριο με τά γιαλιά του και άκόμη πηγαίνει εις τό σχολειόν !

— Και όμως είναι εις τήν άνωτέρα τάξι του γυμνασίου και είναι δεκαενέα έτών. Πήγαινε να ένδυσθης.

— Όχι, δέν θέλω να ένδυθω, δέν θέλω να στολισθώ.

— Τότε πήγαινε στην κάμαρά σου και τό βράδυ δέν θα σοβ έπιτραπή να καταβής στό τραπέζι.

Η 'Ιλζα έδάγκασε τά χείλη της, έκτόπησε τά πόδια της επί του έδάφους και με μίαν γρήγορη κίνησιν άνέβη της σκάλες, έμδηκεν εις τό δωμάτιόν της και έκλεισε με κρότον τήν θύραν. Έπειτα έπήρην ένα κάθισμα, έρρίφθη εις αυτό, έστήριξε τό κεφάλι της εις τά χέρια της και ήρχισε να κλαίη πικρά.

— Ω ! τί άνυπόρογο είναι τώρα ! είπεν ή κόρη με λυγμούς· γιατί ό πατέρας να ξαναυμφευσθής ; τί εύμορφα, ποθ ήμεθα πρώτα οι δύο μας μόνοι ! Κάθε μέρα άκούω ένα σωρό όμιλίες και διδαχές, διά τά έθιμα, διά τήν αξιοπρέπεια, διά τούς τρόπους. Έγώ δέν θέλω να είμαι μία νέα κυρία. Δέν τό θέλω και ως μου τό κοπανάη δες φορές θέλει.

Όταν ή 'Ιλζα ήτο μόνη με τόν πατέρα της, έπενοθεσε με ζώή άδέσμευτον και χαρούμενη, κάνει δέν τήν έκαμνε παρατήρησιν. Δέν έφρόντιζε διόλου να σπουδάση και αι παιδαγωγοί, ποθ της έφερναν ό πατέρας της, ή έκαμναν τά θελήματά της κόρης ή έφρουγαν.

Έάν κάποτε ή μία ή ή άλλη διδασκάλισσα παρενοείτο εις τόν πατέρα και αυτός άπεφάσιζε να τήν τιμωρήση, ή 'Ιλζα έκρέματο εις τόν λαιμόν του και του έφώναζε :

— Μονάκριτέ μου μικρέ μπαμπά ! αν και ήτο εύσωμος και δυνατός άνδρας· τόν έφιλοσοειν εις τό στόμα και εις τās παραιάς. Προσεπάθει ό πατέρας τότε να έπιβληθής, άλλ' εκείνη του έκλεισε τό στόμα.

— Ξέρω, παπάκη, τί θέλεις να με είπης και θα καλλιτερεύσω.

Με τέτοια λόγια και με ύποσχέσεις έπαρηγορούσε τόν πατέρα της. Εκείνος δέν

κατώρθωνε ποτέ να θυμώση με τήν 'Ιλζαν, διότι ή κόρη εκείνη ήτο ή μοναδική του άγάπη εις τόν κόσμον.

Όταν ή μητέρα της 'Ιλζας απέθνησεν, αβτη έτοποθέτησε τήν μικράν όρφανήν εις τήν άγκάλην του πατρός.

Είχεν ή κόρη κληρονομήσει τά ώραία φαιδρά μάτια της μητέρας της και όταν ό άνδρας εκείνος έδλεπε τήν θυγατέρα του, ένόμιζεν, ότι έδλεπε τήν σύζυγόν του, τήν όποιαν τόσον ήγάπησεν, οτε του έχαμογέλα.

Πολλά έτη έζησε μόνος του μαζί με τό παιδί του, οτε αίφνης έγνώρισεν εκείνην, ή όποία ήτο τυχηρόν να γίνη δευτέρα του γυναίκα· ή γλυκεία και εύγενής ψυχή της τόν έγοήτευσε τόσο, ώστε τήν έφερε σύζυγόν του εις τό σπίτι του. Η κ. Άννα έμδηκεν εις τό σπίτι του άνδρός της με τήν πρόθεσιν να είναι ή άγαπητή μητέρα της 'Ιλζας και να αναπληρώση τήν άποθανούσαν μητέρα της.

Και όμως κάθε έγκάρδιος τρόπος της Άννας έναυάγει έμπρός εις τήν πεισματώδη αντίστασιν της 'Ιλζας. Έπέρασεν έτος και δέν ήμπόρεσε να κερδήση τήν άγάπην της μικράς.

Οί επισκέπται του κ. Μαρίου είχαν μείνει και εις τό δείπνον.

Όταν εκάθησαν εις τό τραπέζι, ή θέσις της 'Ιλζας ήτο κενή· ή κόρη δέν είχε καταβή.

Η κ. Άννα έκτόπησε τόν κώδωνα και είπεν εις τήν ύπηρέτριαν, ή όποία παρουσιάσθη, να φωνάξη τήν δεσποινίδα 'Ιλζαν.

Η 'Ιλζα εκάθητο εις τό ίδιο μέρος· είχε κλειδώσει τό δωμάτιόν της και ή ύπηρέτρια ήναγκάσθη να κτυπήση πολλές φορές έως οτου ή κόρη σηκωθής να άνοίξη τήν θύραν.

— Πρέπει να καταβήτε εις τό τραπέζι, δεσποινίς· τό διέταξεν ή κυρία μαμά σας.

Είπεν αυτά ή Κατερίνα και έτόνισε πειό δυνατά τās λέξεις πρέπει και διέταξε.

— Πρέπει ; έφώναξεν ή 'Ιλζα και έστρεψε με όρμην τό κεφάλι της. Δέν θέλω ! είπέ εις τήν άξιότιμον κυρίαν μητέρα !

— Μάλιστα ! απήντησεν ή Αικατερίνη, πολύ εύχαριστημένη εκ της άπαντήσεως· διότι ήτο σύμφωνος με τήν γνώμην της 'Ιλζας, αφού από τήν ήμέραν, ποθ ήλθεν ή κ. Άννα εις τό σπίτι και ή έλευθερία της ύπηρετρίας είχε περιορισθής.

— Μάλιστα, μάλιστα, θα τό είπω ! ή δεσποινίς έχει πολύ δίκαιον· αιωνίως διαταγές. Όταν κάνει είναι παιά μεγάλος, δέν πρέπει να τόν διατάσσουν και μάλιστα έμπρός εις ξένους ανθρώπους.

Η ύπηρέτρια κατέβη εις τήν τραπεζαρίαν και είπε τήν άπάντησιν της 'Ιλζας, χωρίς να τήν αλλάξη διόλου.

Ό κ. Μάριος παρατήρησε με άπορίαν τήν γυναίκα του. Δέν είξευρε τί έσήμαιεν αυτή ή άπάντησις. Εκείνη ένόησε τήν σιωπηλήν έρώτησιν του και, χωρίς να δείξη διόλου τήν στενοχωρίαν της, είπε με άφέλειαν :

(συνέχεια από σελ. 261)

Δε' ἄμμον.

Μετὰ τὰς κλειψύδρας, αἱ ἑποιαὶ ἦσαν μὲ τὸ νερό, ὑπῆρχον αἱ κλειψύδραι δι' ἄμμου. Φαντασθῆτε δύο ὁμοίας φιάλας μὲ στενὸν στόμιον, αἱ φιάλαι αὐταὶ νὰ εἶναι κολλημέναι ἀπὸ τὰ στόμιά των οὕτως, ὥστε, ἔταν ἡ μία στέκεται ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἡ ἄλλη νὰ εἶναι ἀναποδογυρισμένη.

Ἄν τῶρα ἡ μία φιάλη ἔχη ἄμμον καὶ τὴν ἀναποδογυρίσωμεν, τί θὰ συμβῆ; ἡ ἄμμος θὰ ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν φιάλην ἐκείνην σιγά-σιγά εἰς τὴν ἄλλην φιάλην. Αὐτὸ, βέβαια, θὰ διαρκέσῃ ἕνα ὀρισμένον χρόνον. Ἐπειτα δὲν ἔχομεν, παρὰ νὰ ἀναστρέψωμεν τὰς φιάλας καὶ τότε ἡ φιάλη, ἡ ὁποία ἐδέχθη τὴν ἄμμον, θὰ ἀρχίσῃ νὰ τὴν χύνη εἰς τὴν πρώτην φιάλην. Καὶ αὕτη ἡ ἔκροθ θὰ διαρκέσῃ τὸν ἴδιον χρόνον.

Ἡ δι' ἄμμου κλειψύδρα εἶναι ἀρχαῖον καὶ αὕτη μέσον καταμετρήσεως τοῦ χρόνου, τὸ ὁποῖον δι' ἱστορικούς, βέβαια, λόγους τὸ ἐχρησιμοποιοῦν εἰς τὴν Σορβὸν μὲχρι τοῦ 1656, ἀκόμη δὲ μὲχρι τοῦ 1888 εἰς τὰς ἐξετάσεις μερικῶν πανεπιστημίων μετεχειρίζοντο τὴν ἄμμον, διὰ νὰ καταμετροῦν τὸν χρόνον τῆς ἐξειτάσεως τῶν μαθητῶν.

Τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον.

Τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον εἶναι ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ χρόνος καταμετρεῖται διὰ τῆς κινήσεως τῆς σκιάς, τὴν ὁποῖαν ρίπτει ἐπάνω εἰς μίαν ὀμαλὴν ἐπιφάνειαν ἕνας πέπλος, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου εἰμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν ὥραν δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον εἶναι μία πολὺ εὐφυῆς ἐφαρμογὴ τῆς γεωμετρίας.

Λέγουν, ὅτι τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον εἶναι ἐφευρέσεις τῆς Ἀλεξανδρινῆς σχολῆς, δηλαδὴ τῶν σοφῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Ἀλεξανδρινὴ σχολή, καθὼς γνωρίζετε, διεκρίθη διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, αἱ ὁποῖαι ἐκαλλιεργήθησαν ἐκεῖ μὲχρι τοῦ ἔκτου αἰῶνος μετὰ Χριστόν.

Τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον εἶναι, βεβαίως, πολὺ σημαντικὸν μέσον καταμετρήσεως τοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔχει ἐλαττώματα καὶ εἶναι ἀτελές, διότι εἶναι τελείως ἀχρηστον κατὰ τὴν νύκτα καὶ ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι συννεφώδης.

Ἀτέλειαι τῶν ὠρολογίων τοῦ μεσαίωνα.

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος μὲχρι τοῦ εικοστοῦ μετὰ Χριστόν, αἱ ἐπιστήμαι ἐν Εὐρώπῃ εὐρίσκοντο εἰς πολὺ σκότος. Δὲν εἶχαν προσδεύσει διόλου. Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἦσαν σχεδὸν βάρβαροι.

Ἡ ἐπιστήμη κυρίως ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τὴν Ἀνατολήν, εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀραβας. Κατὰ τὸν ἕνατον αἰῶνα ὁ ἐνδοξὸς χαλίφης Ἀρῶν Ἀλ-Ρασίδ ἐξέπληξε τὴν ἐκείνην τοῦ Καρολομάγνου διὰ μιᾶς κλειψύδρας, τὴν ὁποῖαν ἐστειλε πρὸς αὐτόν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀμαθείας, ἡ Εὐρώπη εἶχε λησμονήσει καὶ τὴν τέχνην ἀκόμη τῆς καταμετρήσεως τοῦ χρόνου, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀρχαιότης εἶχε εἰς αὐτὴν κληροδοτήσει.

Κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα, οἱ μοναχοὶ πολλῶν γερμανικῶν μοναστηρίων ἐκανόνιζον τὰς λειτουργίας των μὲ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ. Ἐπίσης οἱ ἱερεῖς τοῦ μεσαίωνα παρετήρουν καὶ συνεβουλεύοντο τὴν θέσιν τῶν ἀστέρων διὰ νὰ σημάνωσι τὸν ὄρθρον καὶ εἶναι ἀκόμη ἐξακριβωμένον, ὅτι εἰς τὸ πλούσιον μοναστήριον τοῦ Cluny κατὰ τὸ 1108 ὁ ἐκκλησιαρχὴς παρετήρει τὰ ἀστρα διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς μοναχοὺς διὰ τὰς νυκτερινὰς ἀκολουθίας.

Ὠρολόγια μὲ βάρος.

Διὰ πρώτην φοράν τὸ 1120 ἀναφέρεται ἡ χρησιμοποίησις ὠρολογίου εἰς τὰ μοναστήρια.

Τὸ 1370, εἰς τὸν καιρὸν Καρόλου τοῦ Ε', ἐφάνη εἰς τὴν Γαλλίαν ἀξιοπερίεργον ὠρολόγιον. Τοῦτο εἶχε ἐπινοηθῆ ἀπὸ ἕνα Γερμανόν, τὸν Ἑρρίκον de Vic.

Ὁ Κάρολος προσκάλεσε τὸν σοφὸν ἐκεῖνον διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ ὠρολόγιον τοῦ παλατίου. Τὸ ὠρολόγιον ἐκείνο εἶχε τὰ συστατικὰ τῶν σημερινῶν ὠρολογίων. Εἶχε ὡς κινητήριον ἐλατήριον ἕνα βάρος.

Αὐτὸ ἀπετέλει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῶν ὠρολογίων. Αἱ μηχαναὶ, βέβαια, αὐτοῦ ἦσαν χονδροειδεῖς καὶ βαρεῖαι. Ἡ κινητήριος μηχανὴ τοῦ ὠρολογίου τοῦ παλατίου ἐξύγιζε πεντακόσια χιλιόγραμμα.

Κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμου αἰῶνα ἤρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ὠρολόγια εἰς τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις καὶ εἶναι γνωστὸν ὁποῖαν πρόσοδον ἐφεραν εἰς τὴν ἀστρονομίαν. Κατὰ τὸ 1560 ὁ Δανὸς ἀστρονόμος Tycho-Brahé εἶχε εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Uraniburg ὠρολόγια μὲ πρώτα καὶ δευτέρα λεπτά.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΚΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Κάτω σὴν ὠμορφή τὴν ρεμματιά,
ποῦ ἢ καλαμὲς ὀλόγλυκα βοῖζουν,
ποῦ τὰ πουλάκια πάνω στὰ κλαδιά
περήφανα τραγούδια τερτίζουν,

Τ' ὠμορφο προβάλλει μοναστηρι
μέτ' εἰ δόλολαμπρη ἄσπρη σιολή,
ποῦ διαν φλογίλλη τὸ λιπῦρι,
τὸ ὠμορφαίνου πάρα πολὺ.

Κάθε πρωτὶ ὁ ἥλιος, ποῦ τὸ σιολίζει,
τὸ χρυσοπύνη γλυκὰ καὶ τοῦτο,
καὶ μὲ ἀκτῖνες τὸ πλημμυρίζει
τὸ εὐτυχισμένο μ' ἀπειρο πλοῦτο.

Καὶ κάθε βράδυ σιὸ ἡλιου τὴν δύσι,
σιὸ ρεῦμα κάτω μὲ χάρι προσπέφτει
τὰ κάλλη νὰ διη, ποῦ τοῦδωσ' ἡ φύσι
μέσ' σὶνὸν θολὸ καὶ πανώρηο καθρέφτη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΤΗΝ ΜΑΣ ΣΧΟΛΗΝ

Ἐχομεν ἐγκαταλείψει πλέον τὰ ἔδρανά σου καὶ ἀπεξεδύθημεν τὴν σχολικὴν περιβολήν. Ἴδού, ἐπὶ τοῦ γραφείου μας κείναι σκορπισμένα τὰ διάφορα σχολικὰ βιβλία, τὰ προσφιλῆ ἐκεῖνα ἐνθύμια τῆς εἰς σὲ φοιτήσεώς μας. Μὲ πόσην ἀγάπην τὸ βλέμμα μας τὰ θωπεύει! εἰς τὴν θεάν των νομίζομεν, ὅτι μᾶς κατέχεις εἰσέτι, ἀγαπημένη μας σχολή, σὺ, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὁποίας διήλθομεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη.

Ἐνθυμῆσαι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἠνοιξας τὰς ἀγκάλας σου καὶ μᾶς παρέλαβες; ἐνθυμῆσαι; ἤμεθα τότε μικραὶ κορασίδες, βυθισμέναι εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας. Καὶ σὺ, μὲ τὸν ζῆλον ἐκεῖνον, ὅστις χαρακτηρίζει τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν σου, προσεπάθεις νὰ διασχίσῃς τὰ σκότη τῆς ψυχῆς μας, νὰ πληρώσῃς τὴν καρδίαν μας εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ νὰ μορφώσῃς τὸν νοῦν μας, ὅπως μίαν ἡμέραν μᾶς παρουσιάσῃς ὑπερηφάνους εἰς τὴν κοινωνίαν. Καὶ ἡ ποθητὴ αὕτη ἡμέρα ἐφθάσε, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἠνοιξας ἐκ νέου τὰς πύλας σου καὶ ἐξήλθομεν νεάνιδες μεμορφωμέναι, ἐτοιμαὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς.

Αἱ πολῦτιμοὶ νοθεσῆσαι σου ὡς θώραξ περιέβαλον τὴν καρδίαν μας, θώραξ, ὅστις θὰ μᾶς ὑπερασπίσῃ ἐναντίον παντὸς κινδύνου. Τὸ θεῖόν σου ἔργον ἐξεπλήρωσε τὸν πόθον καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ ὄνειρον τῶν γονέων μας. Ὡ! πόσαι εἴς ἡμῶν, χρησιμοποιοῦσαι τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας παρέλαβον παρὰ σοῦ, θέλουσι γίνεαι στήριγμα τῆς οἰκογενείας των! Ὡ! πόσα δάκρυα θέλεις εβύσει, πόσους ἀναστεναγμούς θέλεις παῦσει!

Ἡ ἄλλοτε μικρὰ κορασίς, ἡ ἀγνόουσα τὰ πάντα καὶ ἀνίκανος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔργου, τώρα, νεανὶς πεπαιδευμένη, εἶναι πρόθυμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βιοπάλην καὶ, ἀντιπαλαίουσα μὲ κάθε κίνδυνον αὐτῆς, ν' ἀνακουφίσῃ δυστυχεῖς γονεῖς καὶ καταστήσῃ χρήσιμος εἰς τὴν κοινωνίαν.

Καὶ ἂν ἀνταμείβονται οἱ μεγάλοι εὐεργεταὶ τοῦ ἔθνους διὰ στεφάνων ἢ μνημείων, ἡ ἰδική σου ἀνταμοιβή, ὦ φιλιτάτη σχολή, θὰ εἶναι τὰ δάκρυα σεβασμίων γονέων, ἀναπολούντων, ὅτι τὴν σημερινὴν εὐτυχίαν των ὀφείλουσιν εἰς σέ. Ναί! τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ὡς ἀδάμαντες θὰ ῥέωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς εὐγνωμοσύνης των.

Εἰς σέ, λοιπόν, τὴν εὐεργετιδὰ μας, τὴν πρόξενον τῆς εὐτυχίας μας, εἰς ἀποδώσωμεν κάθε ῥόθον, ποῦ θὰ δρέψωμεν εἰς τοὺς λιμῶνας τῆς ζωῆς.

Υγίαινε, πεφιλημένη μας σχολή, υγίαινε καὶ ἐσο βεβαία, ὅτι ἡ ἀπειρος εὐγνωμοσύνη μας θὰ συνοδεύῃ πάντοτε τὸ θεάρεστον ἔργον σου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῆς κοινωνίας καὶ ἡ πρόοδος τοῦ ἔθνους.

ΚΟΡΑΛΙΑ ΣΑΧΑΡΙΑΔΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῶν κλιτύων ἐνὸς ὄρους, παρὰ τὴν ὄχθην μικροῦ καταρράκτου, ὑπῆρχε κανύψηλον δένδρον, ἡλικίας πολλῶν ἐτῶν. Ἐπὶ τινος τῶν ἀνωτέρων κλάδων τοῦ δένδρου τούτου εἶχε κτήσει τὴν φωλεάν του ἕν πτηνόν, διὰ τὴν περιθάλασσαν ἐντὸς αὐτῆς τὰ νεογνά του. Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς φωλεᾶς, ὅτε εἰς ἕκ τῶν νεοσσῶν, ποθῶν τὰ ἴδια τὰ ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς τῶν, ἠνωρθώθη ἐπ' ὀλίγον καί, τρέμων ἐκ τῆς ἀδυναμίας, ἔκλινε πρὸς τὰ ἔξω. Ἀλλοίμονον! Τὸ δυστυχὲς πτηνὸν ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του, ἐξέβαλε διαπεραστικὸν κρωγμὸν καὶ ἤρρισε νὰ πίπτῃ. Παρ' ὀλίγον ἐβυθίσθη εἰς τὸν καταρράκτην, ὅτε διὰ τῶν ἀσθενῶν του σκελῶν κατάρθωσε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τινος κλάδου. Ἡ καρδιά τοῦ δυστυχοῦς πάλαι βιαίως καὶ ἡ κεφαλὴ του σκοτεδινιά. Ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἀπολεσθῆ. . .

Ἄλλ' ὁ Παντοδύναμος Θεὸς τὸ ἠὺσπλαγχνίσθη. Ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ πρὸς παρηγορίαν τῶν τεθλιμμένων καὶ τὸ ἔσωσεν, ἀφοῦ μετέβαλε τὰς πτέρυγας του χρυσαῖς καὶ ἐκόσμησε τὴν κεφαλὴν του μὲ λοφίον ἐρυθρόν. Μετ' ὀλίγον τὸ χρυσοπτερόν πτηνὸν φεύγει διὰ τὸ καθήκον του, διὰ τὴν παρηγορίαν τῶν τεθλιμμένων. . .

Ἐντὸς μικροῦ δωματίου μαθητῆς τις φιλόλογος καταγίνεται μὲ τὴν λύσιν δυσνοήτου προβλήματος. Κύπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν λύσιν του, σπεύδει πρὸς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ἀέρα, διότι αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἔτοιμον νὰ ἐκτραγῆ εἰς λυγμοὺς ἐκ τῆς ἀδημονίας.

Τὸ πουλάκι ὁμῶς τῆς παρηγορίας διήρχειτο ἐκείθεν, τῷ ἑτερέτισε τὰς λέξεις παρηγορία καὶ ἐλπίς, καὶ ἀμέσως ἠσθάνθη οὗτος πελώριον βάρος ἀναχωροῦν ἐκ τῆς καρδίας του, ἦν συνέσφιγγε, καὶ ἐπαδόθη αὐτὸς μετὰ ζήσους καὶ ἐλπίδος εἰς τὸ ἔργον του. . .

Εἰς τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης, ἐπὶ βράχου, κάθηται γέρον σκυθωπὸς καὶ λευκόθριξ. Ἐχει τὸ σῶμά του κυρτωμένον καὶ φαίνεται κατεχόμενος ὑπὸ βαρυτάτης θλίψεως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνυψῶναι τὴν κεφαλὴν του καὶ χύνει δάκρυα χονδρά· θρηνεὶ τὸν θάνατον τοῦ τέκνου του, τοῦ μονακρίβου του λεβέντη. Μακρόθεν ὁμῶς φαίνεται τὸ χρυσοπτερόν πτηνόν, πετᾷ πρὸς αὐτόν, τῷ ψιθυρίζει δυὸ γλυκὰ παρηγορητικὰ λογάκια καὶ τὸν ἀφίνει ὀλίγον ἀνακουφισμένον. . .

Καὶ σύ, φίλε ἀναγνώστα, ἐάν ποτε δὲν μανθάνῃς εὐκόλως τὸ μάθημά σου, ἐάν ποτε πληγῆς ὑπὸ συμφορᾶς ἐν τῷ βίῳ σου, ἐνθυμοῦ τὸ πουλάκι τῆς παρηγορίας, καὶ ἀμέσως θὰ ἀναπτρωθῆς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, καὶ τοῦ πόθου πρὸς δράσιν καὶ νίκην. . .

ΘΕΥΧΟΥΣ ΑΣΙΑΛΕΥΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

Μίαν φορὰν ἐν Ἰταλίᾳ τρεῖς ὁδοιπόροι μετέβαινον ἀπὸ Μιλάνου εἰς τὸ Τουρίνον.

Καθ' ὁδὸν εὔρον βαλλάντιον, πλήρες χρυσῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα διμοιράσθησαν. Ἐπεριπάτησαν ὀλίγον δρόμον, σκεπτόμενοι πῶς νὰ αὐξήσουν τὰς νέας περιουσίας των, ἀλλὰ ἐπέινασαν καὶ ἔστειλαν ἕνα εἰς πλησίον χωρίον διὰ νὰ ἀγοράσῃ τροφίμα. Ἐκεῖνος ἐπῆγεν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἠγόρασε τὰ παραγγελθέντα, ἀλλὰ τῷ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ σκοτώσῃ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ λάβῃ τὰ χρήματά των· διὰ τοῦτο ἀγοράζει δηλητήριο, τὸ χύνει εἰς τὸ φαγητόν των καὶ τὸ φέρει εἰς αὐτοὺς. . .

Οἱ δύο ἄλλοι πάλιν διενοήθησαν τὰ ἴδια καὶ ἅμα ἔφθασε τὸν ἐσκότωσαν, ἔλαβον τὰ χρήματά του, τὰ διμοιράσθησαν καὶ ἐκάθησαν ὑπὸ τινὰ πλάτανον καὶ ἔφαγον.

Τὸ ἑνὸς κτίριον τῆς Ν. Ὑόρκης «Γουόλσορθ». ἔχει 57 κατώματα, ἕως 700 ποδῶν ὑψὸς το ἴδιον· ἰστέλλεται 2,400,000 λίρας στερλίνας.

Ἄλλ' ἤρρισε ἡ δράσις τοῦ δηλητηρίου καὶ ἀπέθανον καὶ αὐτοί.

Οὕτως ἀλληλοεπιμαρῆθησαν ἀμφοτέρω διὰ τὴν κακὴν πράξιν των!

(Μετὰφρασις)

ΟΡΘΕΤΗΣ ΒΑΡΒΟΓΑΝΣ

Ἡ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Ἦτο χήρα. Μόνη ἡ ταλαίπωρος ἐκάθητο, σκεπτομένη περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ της υἱοῦ. Ἄρα γε ζῆ, ἀπέθανεν, ὑπάρχει; Αὐταὶ αἱ ἰδέαι κατεσπάρασσον τὴν ταλαίπωρον μητρικὴν καρδίαν. Ὁ μονογενὴς υἱὸς της, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠνειροπόλει ἡ δύσμοιρος, ἦτο στρατιώτης. Ἐχων τὰ στήθη πλήρη γενναιότητος, ὁ νεαρὸς οὗτος ἐπορεύθη πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνωτάτου καθήκοντος, ὅπου τὸν προσεκάλεε ἡ πατρίς.

Τὸν τελευταῖον, ἴσως, ἀσπασμόν, τὸν ὁποῖον ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἡ προσφιλεῖς του μήτηρ, συνώδευον αἱ λέξεις:

— Πορεύθητι, τέκνον μου, ὅπου σὲ καλεῖ τὸ καθήκον.

Ἐφυγε μακρὰν, πολὺ μακρὰν, τῆς στέγης του ὁ νέος καὶ τώρα μὲν ἀμύνεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τώρα δέ, ἐστηριγμένος ἐπὶ τῶν γονάτων του, μόλις κατορθῶναι ν' ἀποκοιμηθῆ καὶ ἰδοῦ: ἐν τῷ ὕπνῳ του ἡ εἰκὼν τῆς ἀγαπητῆς του μητρὸς πόσον τὸν συγκινεῖ, πόσον χαίρει, νομίζων, ὅτι ἐπαναβλέπει αὐτήν! Κλαίει καὶ τὰ ἀδαμάντινα δάκρυά του διαδέχονται γέλωτες. . . Πλὴν ὁποῖα ἀπάτη, ὁποῖον εὐχάριστον ὄνειρον, ἀλλ' ἀπατηλόν! Ξυπνήσας, ἐννοεῖ τὸ μέγεθος τῆς ἀπάτης, τῆς παρηγορίας, τῆς στελλομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἀνακουφίσῃ τὴν ὑπὸ τῆς λύπης φλεγομένην ψυχὴν τοῦ στρατιώτου.

Ἀλλά, πρὸ τοῦ ἀνωτάτου καθήκοντος, λησμονεῖ πρὸς στιγμὴν τὴν μητέρα του, λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὰ ὄπλα, πορευόμενος ὅπου ἡ σάλπιγξ τὸν καλεῖ. Μὲ τοὺς ὀδόντας τρίζοντας, ῥίπτεται ὁ νέος κατὰ τινος πλησιάσαντος αὐτὸν ἐχθροῦ ὡς λέων καί, νικήσας, θανασίμως πληγώνεται. Συρόμενος κατὰ γῆς καὶ ἐπιθυμῶν ἐτι ἅπαξ νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, εἶπε:

— Μὴ λυ. . . ποῦ. . ., μήτηρ, ἔξε. . . τέλε. . . σα τὸ κα. . . θῆ. . . κόν. . . μου' ἡ νί. . . κη διὰ τῶν πτε. . . ρύ. . . γων της μὲ φέρει. . . εἰς. . . τοὺς. . . οὐρα. . . νοῦς.

Ταῦτα μόλις δυνηθεὶς νὰ προσφέρῃ ὁ νέος διὰ τρεμούσης φωνῆς, παρέδ ὡς τὸ πνεῦμα.

Ἴδου καὶ ἡ μήτηρ' μόλις κατορθώσασα καὶ αὐτὴ ἐπ' ὀλίγον νὰ κοιμηθῆ, τὸν προσφιλεῖ της υἱὸν ἐναγκαλίζεται κατ' ὄναρ.

Πλὴν ἰσχυρὸν κτύπημα εἰς τὴν θύραν τὴν ἀφύπνισεν. Ἐγερθεῖσα, μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἠνοιξε τὴν θύραν, ὅτε ἀγνωστος ἀνὴρ λέγει εἰς αὐτήν:

— Ὁ υἱὸς σου πληγωθεὶς, ἀπέθανε' τελευτῶν δὲ περὶ σοῦ ἠύχαστο.

Κλαυθμοὶ καὶ λιποθυμίαι καταλαμβάνουσι τὴν ταλαίπωρον, εἶτα δέ, ἐνισχυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ συναλθοῦσα, λέγει:

— Ἄς ὑπερῆσανεύωμαι, διότι ἐγέννησα ἥρωα' ὑπῆρξα μήτηρ γενναίου ὑπερασπιστοῦ· ὁ υἱὸς μου ἀπέθανε διὰ τὴν πατρίδα.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ Η.

